

El somriure de Millet i la befa convergent

ANDREU MAYAYO

PÚBLIC, 19 Jul 2010

La comissió d'investigació parlamentària sobre el presumpte finançament irregular de CDC a través del Palau de la Música ens ha deixat, de moment, dues imatges impagables. D'una banda, el somriure irònic i enigmàtic de Fèlix Millet. De l'altra, el victimisme impúdic i l'aire fatxenda dels dirigents convergents. Tots plegats han palesat un menyspreu total i absolut pel Parlament que els hauria de fer caure la cara de vergonya. Sobretot tenint en compte l'actitud respectuosa dels parlamentaris evitant que un delinqüent confés anés a declarar amb les manilles posades i que els senyors Jordi Pujol i Artur Mas haguessin de repetir la cançoneta, en seu parlamentària, que tot el que és legal és moral. Fins i tot mantenir a la direcció de CDC Àngel Colom, a qui se li van pagar, irregularment, els funerals d'un partit polític que va fer fallida.

La instrucció judicial contra el senyor Millet no és excusa per seguir la consigna de muts i a la gàbia i negar-se, ras i curt, a respondre a la pregunta sobre el finançament irregular de CDC. Tan sols havia d'utilitzar una paraula de dues lletres: no (o sí, esclar). Els mateixos convergents, de ben segur, li ho haurien agraït. De fet, tenia l'oportunitat d'exculpar CDC (o d'implicar-hi d'altres) i no ho va fer.

Mentre Millet no diu ni piu i Colom no diu l'ocellet que el va adreçar al mecenes dels patriotes, Felip Puig treu pit i pregona que la raó dels convenis en qüestió és "la nostra manera d'entendre el país des d'un punt de vista cultural, musical i espiritual". Un país, certament, articulat per l'omertà mafiosa. Per molt menys, la diputada convergent Maria Rubies va plegar del Parlament.